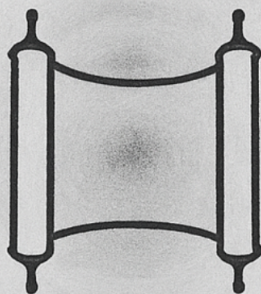

בס"ד

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Parshas Devarim

Dedicated To:

Anonymous

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

Introduction

This sicha was delivered by the Lubavitcher Rebbe on **Shabbos Chazon**, which coincided with **Tisha B'Av** in the year 5751 (1991)—a moment of profound spiritual intensity. It was the final Tisha B'Av the Rebbe addressed the public, and its message carries immense urgency and hope. The discourse explores the paradox of seeing the Third Beis HaMikdash on the very day we mourn its destruction, and builds toward a revolutionary call for action: to see redemption not as a distant dream but as a present reality awaiting one final push. The Rebbe unfolds deep layers of belief, vision, responsibility, and joy, guiding us from mourning to the ultimate joy of Geulah. It culminates in the declaration that the only thing left is for a Jew to cry out, "Ad Masai?!"—and through this final cry, Moshiach takes us to the Geulah immediately.

From talks on Shabbos Parshas Devarim, Shabbos Chazon, Tishah B'Av (postponed), Sunday, the 10th of Av (before Maariv*) and Monday, the 11th of Av (after Maariv), 5751.

משיחות שבת-פרשת דברים, שבת חזון, תשעה באב (נדחה), יום א', עשירי באב (לפני תפלת ערבית*) יום ב', י"א באב לאחר תפלת ערבית) ה'תש"א

(א)

These days, and especially as we arrive from Shabbos Tishah B'Av (postponed), are the most auspicious days for the coming of our righteous Moshiach:

ימים אלו ובפרט בבוטנו משבת תשעה באב (נדחה) – הם ימים מסגלים ביותר לביאת משיח צדקנו:

In addition to the fact that this is the core of the faith of Israel (“Ani Maamin”)—that I await him every day that he may come, meaning: that he will come on any day—

נוסף על-זה שזהו עקר באמונת ישראל (אני-מאמין) "שאחכה לו בכל יום שיבוא", בפרושו – "שיבוא בכל יום

and particularly in this current time in general, as has been spoken recently on many occasions, that according to all the signs of the Redemption—behold, he (Moshiach) is coming immediately and literally!

ובפרט בעת הזאת בכלל, במדבר לאחרונה כמה וכמה פעמים, שלפי כל סימני הגאולה הרי הנה זה (משיח) בא תכף ומיד ממש

And the fact that Moshiach still hasn't come is completely incomprehensible.

– (וזה שמשיח עדין לא בא, אינו מובן כלל

This is emphasized even more in the days of the month of Av, as stated in the Midrash: “A lion (Nevuchadnezzar) rose in the mazal of a lion (month of Av) and destroyed Ariel (the Beis HaMikdash)...” in order that a Lion (the Holy One, blessed be He) will come in the mazal of a lion and rebuild Ariel (the Beis HaMikdash).

הרי-זה מדגש יותר בימים דחדש אב, בדיא-תא במדבר: עלה אריה במעל אריה (חדש החמישי) והחריב את אריאל (בית המקדש) כו' על מנת שיבוא אריה (זה הקדוש-ברוך הוא) במעל אריה (והפכתי אבלם לששון) ויבנה אריאל

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

That is to say: in the month of Av the Third Beis HaMikdash will be built—"a sanctuary, O Lord, that Your hands have established."

כלומר, שְׁבַחֲדָשׁ אֶב יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי, "מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנֵנוּ יָדֶיךָ".

And more than that: this is the very intention and precondition—that the destruction of the Beis HaMikdash took place in this month for the purpose that...

וַיִּתְּרָה מִזֹּו: זֹהִי הַכּוֹנֵנָה וְהַתְּנָאִי, שֶׁעַל מְנַת "כֵּן הָיָה חֶרְבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּחֹדֶשׁ זֶה".

And this is also emphasized in the very name of the month—as it is called according to Jewish custom (which itself is Torah)—"Menachem Av."

וְכַמְדַּגֵּשׁ גַּם בְּשֵׁמוֹ שֶׁל הַחֹדֶשׁ (כְּפִי שְׁנִקְרָא עַל־פִּי "מְנַחֵם יִשְׂרָאֵל (אֲשֶׁר) תּוֹרָה הִיא") -מְנַחֵם אֶב

That before the word "Av" (in the name of the month) we precede it with "Menachem"—the consolation of the Redemption.

שְׁלֹפְנֵי "אֶב" (לִפְנֵי שֵׁם הַחֹדֶשׁ בְּתוֹרָה) מְקַדִּימִים "מְנַחֵם" - נְחֻמַּת הַגְּאֻלָּה

This implies that in this very month comes the consolation of the Redemption—"Menachem"—the comfort over all the matters of "Av."

שֶׁזֶה מוֹרָה שֶׁבְּחֹדֶשׁ זֶה בָּאָה נְחֻמַּת הַגְּאֻלָּה ("מְנַחֵם"), הַנְּחֻמָּה עַל כָּל עֲנִינֵי "אֶב"

Through transforming the undesirable aspects of the descent of the month of Av into the greatest possible ascent—"Menachem": that the Lion will come in the mazal of a lion and rebuild Ariel (which was the very purpose of the descent), as mentioned above.

עַל־יְדֵי שְׁמֵהֶפְכִּים אֶת הָעֲנִינִים הַבִּלְתִּי רְצוּיִים דְּהִירִידָה בְּחֹדֶשׁ אֶב לְעֻלְיָה הַכִּי גְדוּלָּה ("מְנַחֵם") - שֶׁיָּבֹא אַרְיֵה בְּמַעַל אַרְיֵה וַיִּבְנֶה אֶרֶיֶל (אֲשֶׁר עַל מְנַת "כֵּן הָיְתָה הִירִידָה), בְּנֻזְכָּר לְעֵיל

(ב)

In the month of Menachem Av itself, this is emphasized even more on the day of Tishah B'Av—both due to the nature of the day in general and due to its placement this year on Shabbos: our Sages said that "on the day of Tishah B'Av (the day the Temple was destroyed), Moshiach was born." This concept repeats itself anew every Tishah B'Av, and since on the day of a person's birth, his mazal (fortune) dominates—it follows that on Tishah B'Av the mazal of our righteous Moshiach dominates, and it is a particularly auspicious day for the true and complete Redemption.

בְּחֹדֶשׁ מְנַחֵם־אֶב עֲצָמוֹ הִרְיָזָה בְּתַקְפָּה יוֹתֵר בְּיוֹם תְּשַׁעָּה בָּאָב, הֵן מִצַּד כְּלָלוֹת הַיּוֹם, וְהֵן מִצַּד קְבִיעוּתוֹ בְּשִׁנָּה זֹו בְּיוֹם הַשַּׁבָּת: אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל שֶׁבְּיוֹם תְּשַׁעָּה בָּאָב (יוֹם שֶׁחֲתָרַב הַבַּיִת) יָלִיד [נוֹלַד] מֶלֶכָא מְשִׁיחָא. וְעֲנִין זֶה חוֹזֵר עַל עֲצָמוֹ מִחֹדֶשׁ בְּכָל תְּשַׁעָּה בָּאָב, וְהַיּוֹם שֶׁבְּיוֹם הַלְדָּתוֹ שֶׁל אָדָם מְזֻלָּה גּוֹבֵר, נִמְצָא, שֶׁבְּתְּשַׁעָּה בָּאָב מִתְגַּבֵּר מְזֻלָּה שֶׁל מְשִׁיחַ צְדִקְנוֹ. וְהוּא יוֹם מְסַגֵּל לְגֻאֻלָּה הָאֱמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה

And this matter also touches on practical halachah, as cited in the writings of the Arizal: we say the prayer of *Nachem* (verses of consolation) on Tishah B'Av during Minchah, because it is at

וְעֲנִין זֶה נוֹגֵעַ גַּם לְהִלָּכָה לְמַעֲשֶׂה, כְּדֹאִיתָא בְּכַתְבֵּי הָאַרִיז"ל, שֶׁאוֹמְרִים תְּפִלַּת נַחֵם ("פְּסוּקֵי נְחֻמָּה")

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

the Minchah of Tishah B'Av that Moshiach was born, who is called "Menachem."

And one can say that when Tishah B'Av falls on Shabbos (as in the calendar of this year), and the fast (and the saying of *Nachem*) is postponed to Sunday—only the undesirable aspects are pushed off: the fasting, affliction, and mourning. But the positive and desirable aspects—that on this day the redeemer of Israel is born—are not postponed, and they are certainly not weakened, G-d forbid, by Shabbos.

On the contrary: the positive elements are even more revealed and stronger on Shabbos.

And the reason for this—one may say: since all matters of the world—including the loftiest matters in the order of creation (such as angels and even the ten sefiros, etc.)—were created for the sake of the Jewish people (and for the Torah), and the thought of Israel preceded the Torah (the Torah was given for the sake of Bnei Yisrael, as it says: "Command the children of Israel," "Speak to the children of Israel")—

Therefore, there cannot be any reality in the world—including any set time based on the movements of the sun, moon, and stars, which were created for the sake of Israel—that would disrupt or weaken G-d forbid the drawing down and revelation of holiness in the Jewish people. And certainly not such a fundamental matter as the birth and dominance of Moshiach's mazal on Tishah B'Av.

And all the more so when we speak about the day of Shabbos (when Tisha B'Av falls on Shabbos):

Since the Jewish people are the "partner" of Shabbos—

[Both Shabbos and the Jewish people are above and removed from worldly matters (unlike the other days of the week, each of which has a pair)],

And Shabbos is connected with the revelation of the Redemption (as emphasized in the Song of the Day—"A psalm, a song for the day of Shabbos," a psalm for the future, for the day that will be entirely Shabbos and rest for eternal life—and every Shabbos is a reflection of that)—

ביום תשעה באב במנחה, כי אז במנחת ט' באב נולד "המשיח הנקרא 'מנחם'".

ויש לומר, שכאשר תשעה באב חל בשבת (בקרביעות שנה זו), והמענית (ואמירת "נחם") נדחת ליום א', אז נדחים רק הענינים הבלתי־רצויים – ענין הצום ודיני העניי והאבלות כו'; אבל הענינים החיוביים והרצויים – שביום זה נולד מושיען של ישראל – אינם נדחים, ואפלו לא נחלשים חס ושלום על־ידי השבת.

ואדרבה: הענינים הטובים נמצאים יותר בגילוי ובתקוף ביום השבת.

והטעם לזה – יש לומר: כיון שכל עניני העולם – כולל גם הענינים הכי נעלים בסדר השתלשלות (כמו המלאכים ואפלו עשר ספירות וכו') נבראו בשביל ישראל (ובשביל התורה), [ומחשבתן של ישראל קדמה לתורה (התורה נתנה בשביל בני ישראל, שנאמר "צו את בני ישראל", "דבר אל בני ישראל")]

הרי לא תתכן מציאות בעולם, כולל קביעות בזמן (התלוי במהלך השמש והלבנה והמזלות) שגבראו בשביל ישראל, אשר תפריע או תחליש חס ושלום המשכה וגילוי דקדושה בבני־ישראל, כולל ועל אחת כמה וכמה ענין כה עקרי בבני־ישראל כמו לידה (והתגברות מזלו של משיח) בתשעה באב.

ועל־אחת־כמה וכמה כאשר מדבר בנוגע ליום (השבת) קביעת תשעה באב בשבת.

כיון שבני־ישראל הם בן זוגו הן שבת והן בני־ישראל הריהם למעלה ונבדלים [מעניני העולם (שאר ימי השבוע, שלכל אחד מהם י'שנו בן זוג]

ושבת קשורה עם הגלוי והגאולה (כמדגש בשירו של יום, מזמור שיר ליום השבת, מזמור שיר לעתיד לבוא, ליום שפלו שבת ומנוחה לחיי העולמים, וכל שבת היא מעין זה)

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

Therefore, it is impossible to say that Shabbos would, Heaven forbid, override the lofty matter in the Jewish people: the birth of our righteous Mashiach on Tisha B'Av.

On the contrary: Shabbos pushes away all the undesirable matters of the Jewish people (fasting and affliction), and matters that are the opposite of Redemption, and it reveals even more and strengthens with greater elevation and greater intensity the matters of Redemption on Tisha B'Av—the matter of the birth of Mashiach on this day.

Especially since this Shabbos (Tisha B'Av) is Shabbos Chazon—"Chazon" from the word "vision": on this Shabbos, every Jew is shown the future Beis HaMikdash from afar (as is known from Torah in this regard).

Especially as it is explained through the parable of a garment and clothing (from a father who has a precious son and makes him a fine garment, etc.—even though the nimshal refers to the Beis HaMikdash), which teaches that the revelation of the Mikdash is drawn forth in a more revealed manner as a "garment" (a close makif), which is closer to a person than the distant makif of the structure.

Similar to the idea of the garments of the Kohanim in the Beis HaMikdash—it is understood, then (and how much more so than on any other Shabbos), that the revelation of the redeemer of Israel on this day is with greater strength and intensity.

As is also emphasized in the conclusion of the haftarah of Shabbos Chazon: "Tzion shall be redeemed through justice, and her captives through righteousness."

הרי אי אפשר לומר, ששבת תדחה חס ושלום את - הענין הנעלה שבבני ישראל של לדת משיח צדקנו בתשעה באב.

אלא אדרבה: שבת דוחה את כל הענינים הבלתי רצויים דבני ישראל (צום וענוי) וענינים של הפך הגאולה, והיא מגלה עוד יותר ומחזקת ביתר שאת וביתר עז את עניני הגאולה בתשעה באב, הענין דלדת המשיח ביום זה.

ובפרט ששבת זו (תשעה באב) היא שבת חזון, חזון מלשון מחנה: בשבת זו מראין לכל אחד ואחד מישראל המקדש דלעתיד מרחוק (פידיע התורה בזה)

ובפרט שמבארים זאת במשל מלבוש ובגד (מאב שיש לו בן-קר ונעשה לו מלבוש קר וכו', אף-על-פי שהנמשל קאי אודות בית המקדש), שמורה שגלוי המקדש נמשך בגלוי יותר בבחינת לבוש (מקיף הקרוב), שקרוב יותר לאדם (ממקיף הרחוק דבית)

על-דרך הענין דבגדי כהנה (במקדש) – מוכן איפה (וכל-שכן מכל שבת), שהגלוי של מושיען של ישראל ביום זה הוא ביתר שאת וביתר עז.

וכמדגש גם בסיום הפטרת שבת חזון: ציון במשפט תפודה ושביה בצדקה

(ג)

The aforementioned elevation of Tisha B'Av that falls on Shabbos is emphasized particularly in the matter of eating and drinking on that day—since the mitzvah of oneg Shabbos is present, "to delight in it with the delight of eating and drinking: large fish, meat, and wine," even regarding the third meal (when Tisha B'Av falls on Shabbos), which is the seudah hamafsekes—the law is that one eats meat and drinks wine at the

העלוי הנזכר לעיל דשבת תשעה באב הוא בהדגשה יתרה בענין האכילה ושתיה שביום זה, באשר ישנה המצה של ענג שבת, לענגו בענג אכילה ושתיה, דגים גדולים .. בשר ויין, עד שאפלו בנוגע לסעודה השלישית (בתשעה באב שחל בשבת), הסעודה המפסקת – הדין הוא שאוכל בשר ושותה יין בסעודה המפסקת ומעלה על שלחנו אפלו בסעודת שלמה בעת מלכותו

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

seudah hamafsekkes and sets his table even like the meal of Shlomo in his time of kingship.

From this we derive that on a fast day that falls on Shabbos, not only is the affliction (through refraining from eating and drinking) nullified, but primarily—joy and delight must be expressed through the eating of fat meat and aged wine. And one can say that on such a fast day, more must be added in comparison to other Shabbosos of the year, in order to fully negate the mistaken assumption that this day is a fast day.

The explanation is—as explained many times—that a fast day in its inner dimension is a positive concept, “a day of Divine will to Hashem” (Tanchuma, Re’eh 18). The inner purpose of fast days is for their good to be revealed, that they be transformed into days of joy and gladness, as will occur with the true and complete redemption. And this inner aspect of the fast becomes revealed when it falls on Shabbos—when only the fasting is postponed, but not the inner nature of the day (the day of Divine favor).

On the contrary—since every Shabbos is a day of Divine favor, “You called it the most desirable of days,” and there is a mitzvah to delight in it, and it is a day connected with the redemption (as mentioned earlier)—the time of Divine favor of the fast is in even greater elevation and greater power. Then, the fast becomes a day of joy and gladness, a taste and likeness of the Days of Mashiach.

And even to the extent that the postponement of the fast by Shabbos gives the power to nullify the fast entirely (in the Days of Mashiach), as is emphasized specifically in Tisha B’Av that falls on Shabbos and is postponed to after Shabbos, about which Rabbi said: “Since it was postponed, let it be postponed entirely” (Yerushalmi Ta’anis 4:6).

מזה נמצא, שביום תענית שחל בשבת ישנה ללא רק שלילת הענוי שבהעדר אכילה ושתיה, אלא גם ובעקב - השמחה והתענוג שישנם באכילת בשר ושתיה ושתיה יין ויש לומר, שביום תענית שחל בשבת צריכים להוסיף בזה יותר מבשאר שבתות השנה, כדי לשלל את הקאסל-קא-דעתה של יום התענית

והבאור בזה הוא – כמדבר כמה פעמים שתענית בפנימיותה היא ענין טוב – יום רצון לה"י והכונה הפנימית של התעניות היא שיתגלה ענינם הטוב, והפכו ימים אלו להיות יום טוב וימי ששון ושמחה, כפי שיתגלה בגאולה האמתית והשלמה. והענין הפנימי להתענית נמצא בגלוי באשר התענית חלה ביום השבת – שאז נדחה רק ענין הצום, אך לא ("ענינה הטוב (יום רצון לה

ואדרבה: היות שכל שבת הוא יום רצון, חקדת ימים אותו קראת, ומצוה לענגו כו', וזהו יום הקשור עם הגאולה (בנפרד לעיל) - הרי אז העת רצון" דהתענית היא ביתר שאת וביתר עז, ואזי התענית היא כיום טוב ויום ששון ושמחה, מעין ודגמת כפי שיהיה בימות המשיח

ועד שדחית התענית על-ידי שבת נותנת את הכח לדחותה לגמרי (בימות המשיח), כפי שמדגש במיוחד בתשעה באב שחל להיות בשבת ודחינהו לאחר השבת ואמר רבי הואיל ונדחה ידחה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

One can say that this concept is especially emphasized in the meal of Tisha B'Av that falls on Shabbos—for on Tisha B'Av there is a revelation of the birth of Mashiach (as mentioned above), especially after midday, at the time of Minchah (when Mashiach was born), and especially in the seudah hamafsekes—the third meal of Shabbos, for the third meal of every Shabbos is associated with the future feast: the feast of the Leviathan, the Wild Ox, and the drinking of aged wine (a physical meal). All the more so, the third meal (the seudah hamafsekes) of Shabbos Tisha B'Av, when Mashiach was born.

ויש לומר, שענין זה נמצא בהתגלות יתרה בסעודת תשעה באב שחל בשבת - שכן בתשעה באב ישנו הגלוי דלדת המשיח (בנזכר לעיל), ובפרט לאחרי חצות היום, בזמן תפלת מנחה (כשנולד המשיח), ובפרט בסעודה המפסקת - הסעודה השלישית של שבת, כי הסעודה השלישית בכל שבת הרי קשורה עם הסעודה דלעתיד לבוא, סעודת לוייתן ושור הכר ושתיית יין המשמרי (סעודה גשמית), ועל-אחת-כמה וכמה הסעודה השלישית (הסעודה המפסקת) של שבת תשעה באב, כאשר נולד המשיח

(ד)

And one may say even more—that when Tishah B'Av falls on Shabbos and the fast is postponed to the tenth, there is an element similar to the elevation of the ninth and tenth of Tishrei (Erev Yom Kippur and Yom Kippur), as our Sages said: “Whoever eats and drinks on the ninth, the verse considers it as though he fasted on the ninth and the tenth.”

ויש לומר יתרה מיו, שפאשרתשעה באב חל בשבת והתענית נדחת לעשרי ישנו מעין המעלה התשיעי ועשרי בתשרי (ערב יום הכפורים ויום הכפורים) - בדברי חכמינו ז"ל - "כל האוכל ושותה בתשיעי - מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשרי".

To preface the connection between Tishah B'Av and Yom Kippur: all the fast days—which are all from the words of the Prophets and Rabbinic—have a connection; they are patterned after and drawn from the fast of Yom Kippur, which is from the Torah.

ובהקדים השיכות דתשעה באב עם יום הכפורים: לימי הצומות - שכלם הם מדברי קבלה ומדרבנן - יש שיכות, הם מעין ונמשכים מהצום דיום הכפורים. ושהוא מן התורה.

As is known, all Rabbinic mitzvos are like Torah laws, to the point that they emerge from and are drawn from Torah commandments (their analogs).

כידוע שכל המצוות דרבנן הם כעין דאורייתא, עד (שהן יוצאות ונמשכות ממצוות התורה) (דגמון).

And among the four fasts themselves, Tishah B'Av is most similar to Yom Kippur—“There is no difference between Tishah B'Av and Yom Kippur...,” “Tishah B'Av: its night is like its day in all respects...,” “its twilight is forbidden like Yom Kippur.”

מבין הד' צמות גופא, תשעה באב הוא דומה בדיוק ליום-הכפורים - "אין בין תשעה באב ליום הכפורים כו'", "תשעה באב לילו כיומו לכל דבר", "ובין השמשות שלו אסור כיום-הכפורים".

Especially based on the words of our Sages, who compare the festival of the fifteenth of Av—which comes as a rectification for events that occurred on Tishah B'Av (such as the end of the decree on those who died in the wilderness, which occurred on Tishah B'Av)—with Yom Kippur: “There were no days as festive for Israel as the fifteenth of Av and Yom Kippur.”

ובפרט על-פי דברי חכמינו ז"ל, שמשוים את היום טוב דט"ו באב - שבא בתקון על הדברים שארעו בתשעה באב (יום שקלו בו מתי מדבר, כאשר נסתזמה הגירה של מתי מדבר שארעה בתשעה באב) - עם יום הכפורים: "לא היו ימים טובים כו' לשוראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים כו'".

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

On the inner level of these matters: the great elevation of Tishah B'Av—the time of the birth of Moshiach (which in the time of exile is in concealment)—is revealed on the fifteenth of Av, when the moon is full (i.e. the sefirah of malchus is complete), the elevation and perfection of the moon (malchus) is realized, the aspect of Dovid, King Moshiach (as said in Kiddush Levanah), after the great descent and concealment of Tishah B'Av during exile.

And a semblance of this revelation is present in Shabbos Tishah B'Av—when only the inner goodness (the birth of Moshiach) of Tishah B'Av is openly revealed.

And this is also why there were no days as festive for Israel as the fifteenth of Av—because of the great elevation of the fifteenth of Av, when a semblance of the future revelation shines without interruption, connected with the building of the Beis HaMikdash.

Therefore, the greatness of the fifteenth of Av is equated with Yom Kippur—because even in that one day of the year, Yom Kippur (which is connected with the revelation of the yechidah—Moshiach, the general yechidah), there is an elevation of malchus into the inner level of Atik, which is also a semblance of the future (and also connected with the Beis HaMikdash).

Additionally, the conclusion of the “seven weeks of consolation” (that follow Tishah B'Av) is on Rosh Hashanah (from Tishah B'Av until Rosh Hashanah), and the completion of Rosh Hashanah is on Yom Kippur (Rosh Hashanah is in the aspect of inwardness).

And Yom Kippur is “the day of His wedding”—the giving of the Torah (with the second Tablets), the conclusion of the final forty days of Moshe on the mountain, which began on Rosh Chodesh Elul after the middle forty days from the 17th of Tammuz until Rosh Chodesh Elul (which includes Tishah B'Av and the 15th of Av).

ובפנימיות הענינים: גדל העלוי דתשעה באב, הזמן דלידת המשיח (שבזמן הגלות הרי"זה בהעלם) – בא בגילוי בתמשה עשר באב, באשר קימא סיהרא באשקלמותה, נעשית העליה והשלמות בלבנה (ספירת המלכות), בחינת דוד מלכא משיחא (כמו שאומרים בקדוש לבנה), לאחר גדל הירידה וההעלם שפנה בתשעה באב (בזמן הגלות), שהוא "על מנת שיבוא אריה במזל אריה ויבנה אריאל".

ומעין גלוי זה ישנו נשבת תשעה באב – באשר ישנו בגילוי רק הטוב הפנימי (לידת המשיח) בתשעה באב.

ו(גם) לכן לא היו ימים טובים לישראל בתמשה עשר באב – בגלל גדל העליה דט"ו באב, שאז מאיר מעין גלוי דלעתיד שאין בו הפסק, הקשור עם בנין בית המקדש.

ולכן משווים את גדל היום טוב דתמשה עשר באב עם יום הכפורים – כי גם באחת בשנה, יום הכפורים – שקשור עם גלוי היחידה (משיח, בחינת יחידה הפלגית) – נעשית עליית המלכות בפנימיות עתיד, שהוא גם-כן מעין דלעתיד (וקשור גם-כן עם בית המקדש).

ולהוסיף, שהסיום דשבועה דנחתא (שבאים אחרי תשעה באב) – הוא בראש השנה (מאחר תשעה באב עד ראש השנה), ששלמותו של ראש השנה (היא ביום הכפורים) ראש השנה בבחינת פנימיות.

יום הכפורים הוא "יום חתנתו" – "זה מתן תורה" (דלוחות האחרונות) – הסיום של ארבעים יום האחרונים של משה בהר, שהתחילו בראש חודש אלול לאחר הארבעים ימים האמצעיים מ"ז תמוז (עד ראש חודש אלול) (כולל תשעה באב וט"ו באב).

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

And based on what was said above—that on Shabbos Tishah B'Av the inner goodness and great elevation of Tishah B'Av is revealed (a semblance of “these days shall be transformed to joy and gladness and holidays” in the true and complete Redemption)—it follows that in Tishah B'Av itself there is, in some way, the revelation of Yom Kippur (except that in exile it is hidden in the years when Tishah B'Av falls on weekdays).

(ה)

Based on the previously mentioned connection between Tishah B'Av and Yom Kippur—one may say that what is written regarding Yom Kippur, that “Whoever eats and drinks on the ninth, it is as if he fasted on the ninth and the tenth,” has a parallel in this year’s calendar setting, when Tishah B'Av falls on Shabbos.

For then there is the one who eats and drinks on the ninth (the ninth of Av) because of the mitzvah of oneg Shabbos—and even more so, with additional delight (as noted above).

And one may say, in the manner of eating and drinking on the ninth of Tishrei, that it must be with the measure of two days—Erev Yom Kippur and Yom Kippur itself.

Through this, the verse causes elevation upon him—the Torah itself acts upon the one eating to bring elevation (“the verse elevates him”), and the elevation is as though he fasted the ninth and the tenth.

He gains the elevation (through eating and drinking on the ninth) of fasting—similar to the World to Come where there is no eating and no drinking: “ninth and tenth,” two days.

Based on the previously mentioned connection between Tishah B'Av and Yom Kippur, we can suggest the following: Regarding Yom Kippur, it is written that “whoever eats and drinks on the ninth [of Tishrei], the verse considers it as though he fasted on the ninth and the tenth” (Yoma 81b). Similarly—though in a different form—this applies in a year when Tishah B'Av falls on Shabbos. Then, one eats and drinks on the ninth of Av because of the mitzvah of enjoying Shabbos—and not only that, but one increases in delight (as noted earlier).

ועל-פי הנאמר לעיל, שבת תשעה באב מתגלה הטוב הפנימי וגדל העלוי דתשעה באב (מעין “ונתקכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים” בגאולה האמתית והשלמה) – נמצא, שבת תשעה באב עצמו ישנו על-דרך הגלוי דיום-הכפורים (רק שבזמן הגלות הוא בהעלם בפשנים שתשעה באב חל להיות בימי החל

על-פי השיכות הנזכרת לעיל של תשעה באב עם יום-הכפורים – יש לומר, שנה שבת בנגע ליום-הכפורים “אשר כל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאלו התענה תשיעי ועשירי” – הנה על-דרך ומעין זה ישנו בקביעות שנה זו, בשבת תשעה באב חל בשבת

שאז ישנו “האוכל ושותה בתשיעי” (בתשיעי באב) בגלל מצות ענג שבת, ואדרבה – בהוספה (פנזכר לעיל),

יש לומר על-דרך האכילה ושתיה בתשיעי בתשרי – שצריכים להיות כפי שיעור שני ימים: ערב יום-הכפורים ויום-הכפורים

שעל-ידי זה “מעלה עליו הכתוב” – הכתוב (תורה) עצמה פועלת בו (בהאוכל) עליה (“מעלה עליו הכתוב”), ועליה כאלו התענה תשיעי ועשירי

יש לו את המעלה (על-ידי אכילה ושתיה בתשיעי) של “התענה” – מעין עולם-הבא שאין בו לא אכילה ולא שתיה – “תשיעי ועשירי”, שני ימים

על-פי השיכות הנזכרת לעיל של תשעה באב עם יום-הכפורים – יש לומר, שנה שבת בנגע ליום-הכפורים אשר כל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאלו התענה תשיעי ועשירי”, הנה על-דרך ומעין זה ישנו בקביעות שנה זו בשבת תשעה באב חל בשבת, שאז ישנו האוכל ושותה בתשיעי

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

And we may say this is similar to the eating and drinking on the ninth of Tishrei, which must be sufficient for two days—Erev Yom Kippur and Yom Kippur itself. By this, “the verse considers it as if he fasted.” Meaning: the verse itself (the Torah) causes an elevation in the one who eats. It is a spiritual ascent—as if he had fasted on both the ninth and the tenth. Thus, through the eating and drinking on the ninth, he attains the virtue of fasting—something akin to the World to Come, which contains no eating or drinking.

More than that: since I await him every day that he comes, this includes also that he will come on each day—on this very day (Shabbos Tishah B’Av 5751)—

that then the fast will be entirely nullified, and Tishah B’Av will become a great Yom Tov—behold, it is understood that the verse’s praise (“the elevation”) which is achieved through eating and drinking on the ninth—our deeds and divine service on this Tishah B’Av—is not expressed through fasting (the ninth and tenth),

for then there will also be eating and drinking on the tenth of Av, and in the eating and drinking there will be an exceedingly great virtue—especially since, in a simple sense, this will also be connected with the inauguration of the Third Beis HaMikdash, which will descend below immediately—

similar to—and even greater than—the merit and virtue of the eating and drinking on Yom Kippur (the tenth of Tishrei) at the inauguration of the First Beis HaMikdash. [And certainly, all the more so, since in the days of Moshiach the fast of Tishah B’Av will be entirely nullified (unlike the Yom Kippur fast, which was only temporarily overridden at the First Beis HaMikdash’s inauguration).]

And to add: in the calendar setting of this year (when there is one who eats and drinks on the ninth), behold the tenth of Av falls on “one day of the week”—which parallels the “one day” of the beginning of creation—when the Holy One, blessed be He, was alone in His world.

בגלל מצות ענג שבת ואדרבה, בהוספה (כנזכר לעיל), ויש לומר על-דרך האכילה ושתיה בתשיעי בתשרי שצריכים להיות כפי שעור ב' ימים ערב יום-הכפורים ויום-הכפורים], שעל-ידי-זה מעלה עליו הכתוב – הכתוב (תורה) עצמו פפועל בו (בהאכל) עליה (מעלה עליו הכתוב), ועליה כאלו התענה תשיעי ועשירי, יש לו את המעלה (על-ידי אכילה ושתיה בתשיעי) של התענה – מעין עולם-הבא שאין בו לא אכילה ולא שתיה"י – תשיעי ועשירי, שני ימים

יתרה מיו: כיון שאחכה לו בכל יום שיבוא, כולל- גם שיבוא בכל יום, ביום זה ממשי (שבת תשעה באב ה'תנש"א)

שאזי התענית תדחה לגמרי, ותשעה באב יהיה יום טוב גדול – הרי מובן שהמעלה עליו הכתוב (ההעליה) שנעשה על-ידי האוכל ושותה בתשיעי" (מעשינו ועבודתנו בתשעה באב זה) אינו מתבטא, (בהתענה תשיעי ועשירי)

שגרי אז תהיה אכילה ושתיה גם בעשירי באב, ובהאכילה ושתיה תהיה מעלה גדולה ביותר, ובפרט שבפשוטות יהיה זה קשור גם עם חנפת בית-המקדש השלישי, שיירד למטה תכף ומיד ממשי

על-דרך – ויתרה מזה המעלה והזכות של האכילה ושתיה ביום-הכפורים עשירי בתשרי) בחנפת בית ראשון". [ובמקל-שכן וקל וזמר, שכן בימות המשכן תתבטל לגמרי התענית ותשעה באב (מה- שאין-כן דחית התענית ביום-הכפורים בחנפת בית [ראשון] היתה רק הוראת שעה

ולהוסיף, שבקביעות שנה זו (כשישנו האוכל ושותה בתשיעי") הרי עשירי באב חל ביום אחד בשבוע – שהוא בדגמת יום אחד הראשון (של מעשה בראשית) – כאשר הקדוש-ברוך-הוא היה יחיד בעולמו

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

And if Moshiach comes immediately, then on the morrow—the tenth of Av, the “one day”—His unity will shine in the ultimate revelation—similar to the “once-a-year” revelation of the tenth of Tishrei (Yom Kippur), the level of Yechidah connected to the singular One above—“And Hashem will be King over the entire earth; on that day Hashem will be One and His Name One.”

And it may be said that this also aligns with the fact that the “tenth of the month” is connected with “the tenth shall be holy”—holy by its own essence.

ואם משיח בא תכף ומיד ממש, הרי למחרת, יום אחד עשירי באב, תאיר אחדותו ותברך בתכלית הגלוי – על־דרך הגלוי דאחת בשנה דעשירי בתשרי (יחידה שקשורה עם יחיד שלמעלה) – והנה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהנה ה' אחד וישמו אחד.

ויש' לומר שנה גם מתאים לכך שיום עשירי בחודש קשור עם העשירי יהנה קדש, קדש מלה בגרמה

(1)

And it is possible to add, that in the fixed yearly cycle when Tisha B'Av falls on Shabbos, and also the beginning of the "Three Weeks" (Seventeen of Tammuz) falls on Shabbos (and the fast is postponed) — it turns out that both the beginning and the end of the “Three of Punishment” are not associated with an aspect of punishment, Heaven forbid, but on the contrary — with the day of Shabbos, the “most desirable of days”, and it is a mitzvah to delight in it, etc.

And since we await him (Moshiach) every day that he should come — then also tomorrow there will be no fast (and even if Moshiach, Heaven forbid, is delayed — it is still a fast that is outside the “Three of Punishment,” which already concluded on Shabbos).

And it may be said that this also openly expresses the inner content of the “Three of Punishment” — how they correspond to the three mochin (intellectual faculties) [except that in the time of exile the three mochin are found in concealment and withdrawal], as this will be revealed in full in the true and complete Redemption.

When there will be the conquest of all ten lands — in addition to the seven lands corresponding to the refinement of the seven emotional attributes (middos), also the three lands of the Keini, Kenizi, and Kadmoni, corresponding to the three mochin.

And on the contrary: since the revelation of the three mochin comes after concealment, it is with greater elevation and

ויש' להוסיף, שפקביעות שנה זו, כשתשעה באב חל בשבת, וגם ההתחלה של בין המצרים" (שבועה עשר בתמוז) חלה בשבת (והתענית נדחית) – נמצא שההתחלה והסיום של התלמא דפרענותא אינה עם ענין של פרעניות חס ושלום, אלא אדרבה עם יום השבת, חמדת ימים, ומצוה לענגו כו

וכיון שאחפה לו בכל יום שיבוא הרי גם מחר לא תהיה תענית (ואפילו אם משיח יתעכב חס ושלום, הרי־זו תענית מחוץ להתלמא דפרענותא ששכר נסתמו בשבת).

ויש' לומר, שנה מבטא בגלוי גם את התכונות הפנימי של התלמא דפרענותא – איך שהם כנגד הג' מחין [אלא שבזמן הגלות נמצאים הג' מחין בבעלים ובהסתלקות], כפי שנה יתגלה בשלמות בגאולה, האמתית והשלמה

כאשר יהיה הכבוש של כל העשר ארצות-נוסף לשבע ארצות, כנגד ברור הז' מדות, גם הג' ארצות דקניי קנזי ומדמני, כנגד הג' מחין

ואדרבה: כיון שהגלוי דהג' מחין מתגלה לאחרי ההעלם, הרי־זה בידת שאת וביתר עז, בידתון האור מן החשך

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

intensity — as “the advantage of light that comes from darkness.”

And this can also be connected to the Torah portions of the weeks of the “Three Weeks” — Pinchas, Mattos-Masei, and Devarim: the commonality of these three portions is that they speak about the division of the Land:

In Parshas Pinchas — “To these shall the land be divided for inheritance... but by lot shall the land be divided”; in Parshas Mattos — the request of the children of Gad and Reuven: “Give this land to your servants for a possession... across the Jordan, eastward”; and in Parshas Masei — “This is the land that shall fall to you for an inheritance... which you shall inherit by lot.”

And in Parshas Devarim — at the beginning of the portion: “Turn and journey for yourselves and come to the mountain of the Amorite and to all its neighbors... the land of the Canaanite and the Lebanon up to the great river, the Euphrates; behold, I have given before you the land, come and inherit the land that Hashem swore to your forefathers”; and at the end of the portion — the conquest of the land of Sichon and Og and its giving to the children of Gad and Reuven.

And more specifically — in these three portions it discusses the entirety of the division of the Land, not only on the western side of the Jordan, but also the eastern side of the Jordan (the inheritance of the children of Gad and the children of Reuven).

that this was the beginning of the conquest and division of the land of the three nations — the Keni, Kenizi, and Kadmoni: Edom, Moav, and Amon... (that) are destined to be inherited in the future.

And it may be said that this alludes to the three *mochin* (intellects), which come together with the seven *middos* (emotions) — the conquest of the seven lands to the west of the Jordan — during the three Shabbosos of the “Three Weeks” (when these three parshiyos are read this year), from which come the “Seven of Consolation” that follow.

וַיֵּשׁ לְקִשְׁרָה זֶה גַּם עִם פְּרָשִׁיּוֹת הַשְּׁבוּעָה שֶׁל שְׁלֹשֶׁת הַשְּׁבוּעוֹת - פִּינְחָס, מַטּוֹת-מַסְעִי, דְּבָרִים: הַצֵּד הַשְּׁנִי שֶׁל ג' פְּרָשִׁיּוֹת אֵלּוּ הוּא שֶׁבִּהְיוּ מְדַבְּרִים בְּנוֹגֵעַ לְחֻלְלַת הָאָרֶץ:

בְּפָרֶשֶׁת פִּינְחָס - לְאַלֶּה תְּחַלֵּק הָאָרֶץ בְּנִחְלָה גו' אֶף בְּגוּרָל יִחַלֵּק אֶת הָאָרֶץ; בְּפָרֶשֶׁת מַטּוֹת - בְּקִשְׁתָּ בְּנֵי גָד וְרֹאיוֹבָן יִתְּנוּ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לַעֲבָדֶיךָ לְאֻחֲזָה .. מֵעַבְרֵי הַיַּרְדֵּן מִזְרָחָה, וּבְפָרֶשֶׁת מַסְעִי - זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּפֹּל לָכֶם בְּנִחְלָה גו' אֲשֶׁר תִּתְּנֶנָּה לָּהֶם בְּגוּרָל גו'

וּבְפָרֶשֶׁת דְּבָרִים - בְּהִתְחַלֵּת הַפְּרָשָׁה, פָּנוּ וְסָעוּ לָכֶם וּבָאוּ הָרֵאשִׁמֹּנִי וְאֶל כָּל שְׂכֵנֵינוּ וְגו' אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַלְבִּנוֹן עַד הַנָּהָר הַגָּדֹל נְהַר פָּרָת, רְאֵה נָתַתִּי לְפָנֶיכֶם אֶת הָאָרֶץ בָּאוּ וַיִּשְׁאוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע ה' לְאַבְרָהָם בְּגו' 87, וּבְסוּסֵים הַפְּרָשָׁה, כְּבוֹשׁ אָרֶץ סִיחוֹן וְעוֹג וְנָתַתִּיהָ לְבְנֵי גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן 88.

וּבְפָרֶשֶׁת יוֹתֵר - בְּג' פְּרָשִׁיּוֹת אֵלּוּ מְדַבְּרִים בְּנוֹגֵעַ לְחֻלְלַת הָאָרֶץ כֻּלָּה, לֹא רַק בְּעַבְרֵי הַיַּרְדֵּן מֵעַרְבָה, אֲלָא גַם בְּעַבְרֵי הַיַּרְדֵּן מִזְרָחָה (נִחְלָת בְּנֵי גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן)

שִׁנְיָה הִיא הִתְחַלְתָּה שֶׁל כְּבוֹשׁ וְחֻלְלַת אָרֶץ ג' אֲמוֹת, קִינִי קְנִזִּי וְקַדְמוֹנִי, אֲדוֹם וּמוֹאָב וְעַמּוֹן .. (שְׁ)עֲתִידִים לִהְיוֹת יְרֻשָּׁה לְעַתִּיד.

וַיֵּשׁ לוֹמֵר, שֶׁבְּשִׁבְעַת מְרָמְזִים הֵג' מוֹחִין שְׂבָאִים יִחַד עִם הַז' מִדּוֹת (כְּבוֹשׁ ז' אֲרָצוֹת מֵעַבְרֵי הַיַּרְדֵּן מֵעַרְבָה) בְּג' הַשְּׁבֻעוֹת שֶׁל "שְׁלֹשֶׁת הַשְּׁבוּעוֹת" (כְּאֲשֶׁר קוֹרִין ג' פְּרָשִׁיּוֹת אֵלּוּ בְּשָׁנָה זוֹ) שֶׁמִּהֵמָּה בָּאִים לְהַשְׁבֵּעָא דְּנִחְמָתָא שְׁלֵאֲחֵרִי זֶה.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

And in a person's divine service, this indicates the avodah of "Make here the Land of Israel" — conquering and dividing one's portion in the world, and making it a Land of Israel, a dwelling place for Him, may He be blessed, in the lowest realms — in utmost perfection — in thought, speech, and action, as a preparation for the future, when the Land of Israel will expand into all lands, as discussed above.

ובעבודת האדם הרייזו מורה על העבודה דעשה פאן ארץ ישראל — כבוש וחלקת חלקו בעולם, ולעשותו ארץ ישראל, דירה לו יתברך בתחתונים, ובתכלית השלמות — במחשבה דבור ומעשה, בהכנה לעתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות, כמבואר לעיל.

(ז)

And it can be said that the matter of the revelation of Mashiach on Tisha B'Av (at Minchah), and as it is connected with the service in the Land of Israel — is emphasized especially in the portion read at Minchah of Shabbos Tisha B'Av (Shabbos Chazon), Parshas Va'eschanan:

ויש לומר, שהענין דגלוי המשיח בתשעה באב (במנחה), וכפי שהוא קשור עם העבודה בארץ ישראל — הוא בהדגשה יתרה בפרשה שקורין בתפלת מנחה של שבת תשעה באב (שבת חזון), פרישת וא'תחנו:

Based on the principle that the Torah is eternal and Torah is from the word "instruction"—all matters in Torah are eternal for all time and provide eternal instruction to the Jewish people in all times and places—this raises the question:

על-פי הכלל שהתורה היא נצחית ותורה מלשון הוראה, כל הענינים בתורה הם נצחיים לעולם ועד, ונותנים הוראות נצחיות לבני-ישראל בכל זמן ובכל מקום —

What is the eternal instruction from "Va'eschanan el Hashem," Moshe's prayer to the Holy One, blessed be He, to enter the Land of Israel—a prayer and request that was not fulfilled at that time, and thus seemingly belongs to the category of "what happened, happened" [=what was—was]?

מתעוררת השאלה: מהי ההוראה הנצחית מוא'תחנו אל ה', תפלת משה להקדוש-ברוך-הוא שהוא יכנס לארץ ישראל, תתפלה ובקשה שלא נתקיימה אז, ובמילא הרייזו לכאורה בגדר דמאי דהיה הנה? "[=מה שהיה — היה]

The explanation is: It is clear and simple that Moshe's prayer remains eternally powerful and will certainly be fulfilled. How much more so compared to the prayer of any tzaddik—and certainly since it is said that a tzaddik decrees and the Holy One fulfills—how much more so Moshe's prayer (whose very actions are eternal, how much more so his prayer to Hashem),

והבאור בזה: מובן ופשוט שתפלתו של משה נשארת תמיד בתקף ובוראי תקנים, במכלל שכן מתפלתו של כל צדיק ובמכלל-שכן מזה שצדיק גזיר והקדוש-ברוך הוא מקיים [98], על-אחת-כמה תפלתו של משה רבנו (שאפלו מעשה ידיו הם, 'נצחיים', על-אחת-כמה וכמה תפלתו לה,

especially since Moshe prayed this prayer 515 times (the numerical value of "Va'eschanan").

ובפרט שמשה התפלל על זה תקט"ו (במנין וא'תחנו") תפלות 100.

Had they merited, Moshe's prayer would have been fulfilled then, and he would have brought the Jewish people into the Land of Israel and built the Beis HaMikdash, and it would have been an eternal house, in the eternal redemption—the complete redemption, as explained in the seforim.

אלו זכו היתה תפלת משה מתקיימת בשעתו, והוא היה מכניס את בני-ישראל לארץ ישראל, ובונה את בית המקדש, ואזי היה זה בית נצחי, בגאולה הנצחית — הגאולה השלמה, כמבאר בספרים 10.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

Due to various reasons, Moshe's prayer was not fulfilled at that time in the physical world (because of the decree then that Moshe must remain with his generation in the desert, as will be explained), but since it was Moshe's prayer (and 515 prayers!), it is certain it will be fulfilled—only at a later time, in the true and complete redemption through Moshiach Tzidkeinu.

For the first redeemer (Moshe) is the final redeemer, and he will bring all the Jewish people into the Land of Israel, in a redemption that will have no subsequent exile, and in the building of the Third Beis HaMikdash—an eternal house.

From this we find: Moshe's prayer stands forever and performs its effect, only not at that time—but rather after time, when the eternal redemption will come, and Moshe—first redeemer—is the final redeemer, who brings all of the Jewish people into the Land of Israel.

(ח)

Based on this, the eternal directive from this can also be understood, for all generations: Moshe began his prayer by saying, "You have begun to show Your servant" (Devarim 3:24) – he began to stand and pray. That is to say, although it had been decreed that Moshe would not enter the Land of Israel, he said to Him: "From You I learned – You told me, 'And now, leave Me alone' (Shemos 32:10), and was I holding on to You? Rather, I merely opened up the opening, for it depended on Me to pray on their behalf. So too, I thought to do now – 'You, there is no one who can prevent You if You would forgive me and annul Your decree.'"

For, since the matter concerns entering the Land of Israel and bringing the complete redemption for all of the Jewish people – although he knew of the decree, Moshe did everything within his power: to pray, and to pray again, and to pray again – up to praying 515 prayers (or: one prayer that penetrates all the fifteen stages – 500 levels of the order of Hishtalshelus, between firmament and firmament of the seven heavens, and between firmament and earth), perhaps he would effect that the Holy

מפני סבות שונות הרי תפלת משה אז לא נתקיימה בפועל בעולם הזה הגשמי (בגלל הגזירה שהיתה אז שמשה צריך להשאיר עם בני דורו במדבר, פדלקמן), אבל להיותה תפלה של משה (ועוד תקט"ו תפלות) היא בודאי מתקיים אלא רק מאחר יותר, בגאולה האמתית - והשלמה על-ידי משיח צדקנו

שגאול ראשון (משה) הוא גאול אחרון "102, והוא יכניס את כל בני-ישראל לארץ ישראל, בגאולה שאין אחריה גלות193, ובבנין בית-המקדש השלישי, בית 104נצח

מזה נמצא, שתפלתו של משה קיימת לעולם ופועלת פעלתה, אלא לא בזמן ההוא רק לאחר זמן - כשתבוא הגאולה הנצחית, ומשה – גאול ראשון הוא גאול אחרון – מכניס את כל בני-ישראל לארץ ישראל.

על-פי-זה תובן גם ההוראה הנצחית מזה בכל הדורות: משה התחיל תפלתו באמרו אתה החלית להראות את עבדך – פתח להיות עומד ומתפלל, כלומר, שאף-על-פי שנגזרה גזירה שמשה לא יכנס לארץ ישראל, אמר לו, ממך למדתי שאמרתי לי ועתה הניחה לי, וכי תופס הייתי בך, אלא לפתוח פתח – שבי הנה תלוי להתפלל עליהם, כמו כן הייתי סבור לעשות עכשו: אתה – אין מי שימחה בידך אם תמחול לי ותבטל גזרתך

שכן, היות שמדבר עודות הפניסה לארץ ישראל והבאת הגאולה השלמה לכל בני ישראל – הנה, אף שידע על הגזירה, עשה משה כל התלוי בו: להתפלל, ושוב להתפלל, ושוב להתפלל – עד להתפלל תקט"ו תפלות (או תפלה שחודרת את כל הט"ו פעמים – ת"ק דרגות דסדר השתלשלות, בין רקיע לרקיע מהשבעה קיעים ובין רקיע לארץ) – שמא הוא יפעל שהקדוש-ברוך-הוא יבטל את הגזירה ויניח לו להכניס את בני ישראל לארץ ישראל

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

One, blessed be He, would annul the decree and allow him to bring the Jewish people into the Land of Israel.

Even more: even after the Holy One, blessed be He, said to him, “Do not continue to speak to Me further regarding this matter” (Devarim 3:26) – it is a serious possibility that even this Moshe did not obey, so to speak, for there is a rule: “Whatever the host tells you to do, do—except ‘Leave.’” If so, even when the true Host (Hashem) commands Moshe: “Leave!” – “Do not continue to speak to Me regarding this matter” – it is reasonable to say that Moshe gave over his soul and continued to request and pray to enter the Land of Israel. And along with this, it is understood simply that this would not, G-d forbid, harm any other Jew – Yehoshua bin Nun – whom the Holy One, blessed be He, had already designated beforehand to bring the Jewish people into the Land of Israel.

And even if Moshe was able to effect through his prayer to enter the Land of Israel—and certainly he could have effected this, all the more so than the prayer of any other tzaddik, as mentioned above—

nevertheless, being the true shepherd of Israel, a true Rebbe, a true teacher of Torah to Israel, he does not leave the exile while leaving his students there (as is the halachah, that a student who goes into exile—his Rebbe is exiled with him),

rather, the completeness of his redemption is that together with him all his students are redeemed (all the more so from the opposite extreme, that a Rebbe who is exiled—his entire yeshiva is exiled with him).

And therefore it is understood that Moshe’s prayer to enter the Land of Israel included within it that also the Jewish people of his generation—the generation of knowledge, the generation of the desert—would enter with him into the Land of Israel in the complete redemption.

And from this there is also the lesson for generations—regarding the extension of Moshe in every generation, until the Moshe in our generation, the honorable holiness of my teacher and father-in-law, the Rebbe, leader of our generation.

יתרה מזו: אפילו לאחר שֶׁאָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא: "אַל תוֹסֵף דִּבֵּר אֵלַי עוֹד בַּדִּבָּר הַזֶּה" – הָרִי סִפֵּק גָּדוֹל, הָאֵם גַּם לְזֶה צִיַּת מִשָּׁה בְּכִיכּוֹל, שֶׁהָרִי יִשְׁנֶה הַכֵּלָל: "כָּל מָה שִׁיאָמַר לְךָ בַּעֲלֵ־הַבַּיִת – עֲשֵׂה, חוּץ מִצֵּא", אִם כֵּן, אֶפְלוּ כִּשְׁהַבַּעֲלֵ־הַבַּיִת הָאֲמִתִּי (הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא) מִצִּנּוֹה עַל מִשָּׁה: "צֵא – אַל תוֹסֵף דִּבֵּר אֵלַי עוֹד בַּדִּבָּר הַזֶּה" – מִסִּתְּבֵר לִזְמַר שִׁמְשָׁה מִסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ וְהִמְשִׁיד לְבַקֵּשׁ וּלְהַתְּפִלֵּל לְהַכְנִס לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וּבִיחֻד עִם זֶה – כִּפְשׁוּט – שָׁנָה לֹא יִזְיֵק חֵס וְשָׁלוֹם לְיִהוּדֵי אַחֵר – יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נּוּן – שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא קִבַּע עוֹד לְפָנֵינוּ שֶׁהוּא יַכְנִיֵס אֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וְאֶפְלוּ אִם מִשָּׁה הָיָה יָכוֹל לִפְעַל עַל־יְדֵי תַּפְלָתוֹ לְהַכְנִס לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבִדְאִי הָיָה יָכוֹל לִפְעַל זֹאת, בְּמַכְלִשְׁכּוֹ מִתַּפְלָת כָּל צַדִּיק כְּנֹזֵכַר לְעֵיל

אִף בְּהִיּוֹתוֹ רוּעָה יִשְׂרָאֵל אֲמִתִּי, רַבִּי אֲמִתִּי, מְלַמֵּד – תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל אֲמִתִּי – הוּא אֵינוֹ יוֹצֵא מִן הַגְלוּת בְּהַשְׁאִירוֹ שֵׁם אֶת תַּלְמִידָיו (כְּפִי שֶׁהֵדִין הוּא, (שֶׁתַּלְמִיד שֶׁגָּלָה כו' מִגְלִין רַבּוֹ עִמּוֹ

אֲלֹא שְׁלֵמוֹת הַגְּאֻלָּה שָׁלוֹ הָיָה בְּכֹף שֶׁבִּיחֻד עִמּוֹ נִגְאָלִים כָּל תַּלְמִידָיו (בְּמַכְלִשְׁכּוֹ מִהַקְצָה הַהֶפְכִּי, (שֶׁהָרַב שֶׁגָּלָה מִגְלִין יִשְׁיבְתוּ עִמּוֹ

וּבְמִילָא מוֹכֵן, שֶׁתַּפְלָת מִשָּׁה לְהַכְנִס לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּלָלָה בְּתוֹכָהּ, שֶׁגַּם בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּדוּרוֹ (דוֹר דְּעָה), דוֹר הַמִּדְבָּר, יִכְנְסוּ אִתּוֹ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּגֻאֲלָה הַשְּׁלֵמָה

וּמִזֶּה יִשְׁנֶה גַם הַלִּימוד לְדוֹרוֹת – בְּנוֹגֵעַ לְאַתְפְּשׁוּתָא דְּמִשָּׁה [=הַתַּפְּשׁוּתוֹ שֶׁל מִשָּׁה] שֶׁבְּכָל דוֹר וְדוֹר, עַד מִשָּׁה שֶׁבְּדוּרֵנוּ, כְּבוֹד־קִדְשׁוֹ מוֹרִי וְחֲמִי אֲדָמוֹ"ר נִשְׂיָא דוֹרֵנוּ

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

And along this same path concerning the aspect of Moshe that exists in each and every Jew—that regardless of the prayers and requests that have already been offered, we must again and again pray and ask the Holy One, blessed be He: “Until when?”

And it is a certainty that the prayer and request are effective, and immediately—literally—and in a manner of “a free gift” (as in the verse “Va’eschanan,” for there is no pleading except as a term for a free gift),

not in proportion to the avodah—the true and complete redemption comes through our righteous Moshiach, the first redeemer is the final redeemer, and all the Jewish people go to the Land of Israel in the eternal redemption, and the Third Beis HaMikdash—eternal—descends below, prepared and built from Above.

(ט)

This concept is further strengthened as we now stand in a "threefold house" — a House of Prayer, a House of Study, and a House of Good Deeds and Acts of Kindness. And particularly: that of the holiness of my revered teacher and father-in-law, the Rebbe, the leader of our generation — the "Moshe of our generation" — which is itself a reflection and preparation for the **Third Beis HaMikdash**, which too will be a **threefold house**: “My House shall be a house of prayer,” a House of Torah (a place of the Sanhedrin next to the Lishkas HaGozis), and a House of Kindness (which is drawn through the offering of korbanos).

And within this very “threefold house,” we are now gathered together in a farbrengen with numerous groups of Jews, a “multitude of people is the King’s glory.” In addition to the fact that every single Jew is a **master of the house** over the entire reality — how much more so over his **personal** reality and individual divine service: “A person who brings — of you — an offering to Hashem,” specifically “of you.”

ועל־דָּרְדֹּרֶה בְּנוּגַע לְבַחֲנֵת מֹשֶׁה שְׂיִשְׁנָה
בְּכָל־אֶחָד־וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל – שְׂמִבְּלִי הַבֵּט עַל הַתְּפִלוֹת
וְהַבְּקָשׁוֹת שֶׁהֵיוּ עַד עַתָּה, צְרִיכִים שׁוּב וְשׁוּב
לְהַתְּפַלֵּל וּלְבַקֵּשׁ מִהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא: עַד מָתִי

וְדָבָר בְּרוּר הוּא שֶׁהַתְּפִלָּה וְהַבְּקָשָׁה מְתַקְּנִים, וְהַכֹּפֶר
וּמִיד מִמֶּשׁ – וּבְאִפֻּן דְּמִתְנַת חָנָם ("וְאֶתְחַנֵּן", אִין
חָנוּן בְּכָל מְקוֹם אֵלָּא לְשׁוֹן מִתְנַת חָנָם

שְׁלֹא בְּעֶרְף לְעִבּוּדָה – בָּאָה הַגָּאֻלָּה הָאֲמִתִּית
וְהַשְׁלָמָה עַל־יְדֵי מֹשִׁיחַ צִדְקָנוּ, "גּוֹאֵל רָאשׁוֹן הוּא
גּוֹאֵל אַחֲרוֹן", וְכָל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הוֹלְכִים לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, בָּגָאֻלָּה הַנִּצְחִית, וְיֵוֹרֵד לְמִטָּה בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ
הַשְּׁלִישִׁי הַנִּצְחִי שְׂעוּמָד מוֹכֵן וּבְנוֹי לְמַעְלָה

עֲנֵנוּ זֶה מִתְחַזֵּק יוֹתֵר בְּעִמְדָנוּ עֲכָשׁוּ בְּבֵית מִשְׁלֵשׁ,
בֵּית־הַכְּנֶסֶת, בֵּית־הַמִּדְרָשׁ וּבֵית מַעֲשִׂים טוֹבִים
וּגְמִילוֹת חֶסֶדִים, וּבְמִיחָד – שֶׁל כְּבוֹד־קִדְשׁ מוֹרִי
וְחָמִי אֲדָמוֹ"ר נָשִׂיא דוֹרָנוּ, מֹשֶׁה שֶׁבְּדוֹרָנוּ - שֶׁהוּא
מַעֲוִין וְהַכְנָה לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי, שְׁאֵף הוּא בֵּית
מִשְׁלֵשׁ": בֵּיתִי בֵּית תְּפִלָּה, בֵּית תּוֹרָה (מְקוֹם
סִנְהֶדְרִין לִיד לְשִׁפְתַּת הַגְּזִיתִי), וּבֵית גְּמִילוֹת חֶסֶדִים
(שְׂנִמְשֻׁף עַל־יְדֵי) הַקֶּרֶבֶת הַקְּרִבָּנוּתִי

וּבְבֵית הַמִּשְׁלֵשׁ גּוֹפָא נִמְצָאִים כָּעַת בְּהַתְּעַדוֹת יָחִיד
עִם כָּמָה עֲשִׂירִיּוֹת מִיִּשְׂרָאֵל, בְּרַב עִם הַדָּרַת מָלֶךְ",
אֲשֶׁר נוֹסֵף לָזֶה שְׂכָל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא
בְּעַל־הַבֵּית עַל כָּל הַמִּצִּיאוֹת, וְעַל־אֲחַת־כָּמָה וְכָמָה
עַל מִצִּיאוֹתוֹ הַפְּרָטִית וְעִבּוּדוֹתוֹ הַפְּרָטִית דְּאֵדָם כִּי
יִקְרִיב – מִכֶּם קִרְבֹּן לַה"20, מִכֶּם" דִּוְקָאִי

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

And through this, he offers up also all the aspects of the world — inanimate, vegetative, animal, and human — which are all encompassed within him. And this offering is elevated even more strongly and intensely when it comes through **many groups of Jews**, who are found in **unity** — for the **love and unity** between the Jewish people nullifies the cause of exile, and therefore the effect (the exile itself) is nullified, and **immediately, literally**, the redemption comes.

And especially since this is also a **meritorious time** — the Shabbos of Tisha B'Av, during **Minchah time**, when there is a new intensification of the birth and elevation of Moshiach Tzidkeinu. And further: it is the year 5751, the acronym of which is **"It will be a year of wonders I will show him,"** up to and including the wonders of the complete and true redemption, about which it is said: "As in the days of your going out from Egypt, I will show you wonders" (Michah 7:15).

And from all the above it is understood — that **this time and this place** are the most auspicious time and place for the coming of our righteous Moshiach.

And simply — that a Jew believes with complete faith, that Moshiach Tzidkeinu, a king from the house of David, who delves into Torah and engages in mitzvos etc. (as a result of which he succeeds and builds the Beis HaMikdash in its place and gathers in the dispersed of Israel) — enters right now into this synagogue, he will come and redeem us and lead us upright to our land. He leads all the Jewish people, as a collective, to the Holy Land, to Yerushalayim the Holy City, to the Holy Mountain, to the Third Beis HaMikdash,

And as said — immediately and literally right now, at this very moment, on Shabbos Tisha B'Av 5751, so that the tenth of Menachem Av — "the tenth shall be holy" — has already become holy, transformed into a Yom Tov, a day of joy and happiness,

ועל־ידי־זוֹה הִרְיֵהוּא מְקַרֵּיב גַּם אֶת כָּל עֲנִינֵי הָעוֹלָם (דומם צומח־חי־מדבר שְׂכָלוֹת בּוֹ¹²³) (ובקרבן הִרְרִי זֶה בִּיתָר שְׁאֵת וּבִיתָר עַז כְּאֶשֶׁר זֶה בָּא עַל־יְדֵי כִמָּה וְכִמָּה עֲשִׂירִיּוֹת מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁנִמְצָאִים בְּאַחַדוֹת, אֲשֶׁר הָאֱהָבָה וְהָאַחֲדוּת בֵּין בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מְבַטֶּלֶת אֶת סִבַּת הַגָּלוּת¹²⁵, וּבְמִילָא - מִתְבַּטֵּל הַמִּסְבָּב (גְּלוּת), וְתַכָּף וּמִיד מִמֶּשׁ בָּאָה הַגְּאֻלָּה

ובפרט שְׁנוֹסָף לְכָף הִרְיֵהוּא גַּם זְמַן וְכָאִי — שִׁבְתַּ תְּשַׁעָה בָּאָב בְּזְמַן תְּפִלַּת מִנְחָה, כְּשֶׁנֶּעֱשִׂית הַתְּגַבְּרוֹת תְּדוּשָׁה דְּלִדָּת וּמַעַל מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, וְנוֹסָף לְזֶה עוֹד — בְּשִׁנַּת ה'תשנ"א, רִאשִׁי־תִבּוֹת הִנֵּה תִהְיֶה שְׁנַת נִפְלְאוֹת אֲרָצָנוּ, עַד לְהַנְפִּילֹת שָׁל הַגְּאֻלָּה הָאֱמִתִּית וְהַשְׁלָמָה שְׁעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר כִּימִי צֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָצָנוּ נִפְלְאוֹת

ומכל האמור מוכן — שְׁזַמַּן זֶה וּמְקוֹם זֶה הִרְיֵהוּ זְמַן וּמְקוֹם הַכִּי מְסֻגָּלִים לְבִיאַת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ

ובפשוטות -שְׁיֵהוּדִי מֵאֲמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה, שְׁמִשִּׁחַ צְדָקָנוּ, מְלֹךְ מִבֵּית דָּוִד הוֹגֵה בַּתּוֹרָה וְעוֹסֵק בְּמִצְוֹת כּוֹ"127, וּבַתּוֹר מְשִׁיחַ וְדָאִי" (עַל־יְדֵי־זֶה שְׁעֲשֵׂה וְהַצִּלִּית וּבִנָּה מְקֻדָּשׁ בְּמִקְוָמוֹ וּקְבֵץ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל"128 — נִכְנָס פֶּעַת מִמֶּשׁ לְבֵית הַכְּנֻסֶת זֶה, יָבוֹא וְיִגְאָלֵנוּ וְיִוְלִיכֵנוּ קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצָנוּ, הוּא מוֹלִיךְ אֶת כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ כָּלל יִשְׂרָאֵל לְאַרְץ הַקֹּדֶשׁ, לִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ, לְהֵר הַקֹּדֶשׁ, לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי

ובאמור - תַּכָּף וּמִיד מִמֶּשׁ, בְּרַגְעָה זֶה מִמֶּשׁ בְּשִׁבְתַּ תְּשַׁעָה בָּאָב ה'תשנ"א, כֹּף שְׁעֲשִׂירֵי בְּמִנְחָם אָב — עֲשִׂירֵי יִהְיֶה קֹדֶשׁ — נֶעֱשֶׂה כְכֹר קֹדֶשׁ, נִהְפֵּךְ לַיּוֹם טוֹב וּלְשִׁשּׁוֹן וּלְשִׁמְחָה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

And how much more so the eleventh of Menachem Av, which is connected with the “eleven days from Chorev” (in our parsha), the aspect of eleven of the giving of the Torah at Har Sinai (Chorev), the revelation of the level of Kesser (up to the innermost aspect of Kesser), as the Torah in its source is far higher – higher than the ten sefiros, and together with this, it draws from there into all ten sefiros (so that there is the “path of eleven days”),

and in the avodah of man – the matter of Birchas HaTorah (“Who gave us His Torah,” His Torah, the treasured delight – up to the idea that “Torah and the Holy One Blessed Be He are one”), which comes and is drawn afterward into the details of the Torah matters that a Jew learns (with his ten soul powers). And in this manner there is a revelation on the eleventh day of every month – and how much more so in the month of Menachem Av – which is connected with the redemption (as mentioned above), and with the revelation of the “new Torah shall come forth from Me” – the completeness of the revelation of the “eleven days from Chorev,” the level of eleven in the “new Torah shall come forth from Me,” His Blessed Essence, and in a manner of “shall come forth,” a drawing into all the lower levels beneath it.

And how much more so that the redemption exists in the days following this – Monday: a double of “And it was evening and it was morning,” Tuesday in which “that it was good” is doubled – a double for wisdom (since Torah is called wisdom, and the double is connected with redemption), and Wednesday (partner of the first day), and Thursday (partner of the second day), and Friday (partner of the third day),

– and how much more so Friday, the fifteenth of Av, when the moon stands in its fullness, of the entire month of Av, and the Jewish people are likened to and count by the moon, and they are destined to be renewed like it.

(י)

Even though I believe that “behold, he (Moshiach) is coming” on this very day (as mentioned above)—

ועל־אחת־כמה וכמה אחד עשר במנחם אב, שקשור עם אחד עשר יום מחרב" (שכפרשתנו 129), בחינת אחד עשר דמתן תורה בהר סיני (חרב), הגלוי דבחינת כתר (עד פנימיות הכתר) 130, כפי שהתורה היא פשרשה למעלה מעלה, למעלה מהעשר ספירות, ובניחוד עם זה נמשך מזה בכל העשר ("ספירות (כך) שישנו מהלך" דאחד עשר יום

ובעבודת האדם – הענין דברכת התורה (אשר נתן לנו את תורתו", תורתו של הקדוש־ברוך הוא, חמדה גנוזה "131, עד כפי שאורחא וקדשא־בריה־הוא כלא חד 132), שבאה ונמשכת אחר־כך בפרטי עניני תורה שיהודי לומד (עם עשר כחות נפש). ועל־דרך־זה ישנו הגלוי ביום אחד עשר בכל חדש 133, ועל־אחת־כמה וכמה בחינת מנחם אב – שקשור עם הגאולה (פנזכר לעיל), ועם הגלוי דתורה חדשה מאתי תצא "134 – שלמות הגלוי דאחד עשר יום מחרב", בחינת אחד עשר שבתורה חדשה מאתי", עצמותו יתברך, ובאפן של תצא", המשכה בכל הדרגות שלמטה מזה

ועל־אחת־כמה וכמה שישנה הגאולה בהימים שלאחרי זה, יום שני - כפלים דויה ערב ויהי בקר, יום שלישי שהכפל בו כי טוב כפלים לתושיה 136 (שתורה נקראת תושיה שפפל קשור עם גאולה 38, יום רביעי (כן זוג דיום ראשון) ויום חמישי (כן זוג דיום שני) ויום שלישי (כן זוג דיום שלישי

ועל־אחת־כמה וכמה יום הששי זה חמשה עשר־באב, כשקיימא סיגרא באשלמותא דכל חדש אב, וישראל דומין ומונין ללכנה 139, והם עתידים להתחדש כמותה 140

הגם שאני מאמין שהנה זה (מש"ח) בא ביום זה – (ממש (פנזכר־לעיל

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

the Torah instructs the Jew that he must always do his avodah properly and completely according to his current state, including making the proper preparations for matters of holiness that he will need to do tomorrow, the day after, and in the future.

And as is customary at these farbrengens and the like, to take good resolutions to increase in all matters of Torah and mitzvos, in spreading Torah and Judaism and spreading the wellsprings outward—

and it is customary to preface and add (before accepting these resolutions) “if, Heaven forbid, Moshiach is delayed,” because “I await him” to come on this very day (as mentioned above), therefore we clarify that the good resolutions (which are related to avodah during the time of exile) are [valid] even if, Heaven forbid, Moshiach is delayed.

In truth, even after the coming of Moshiach, there will remain and continue from the Torah and avodah (and good resolutions) of the time of exile—

as is known in the explanation (see note 142) of our Sages’ saying (see note 143): “Fortunate is he who comes here with his Talmud in his hand”—

meaning that the preparation and vessel for the revelations and avodah in Gan Eden—and similarly in the Redemption—comes through “his Talmud in his hand” from now, which is mostly bound with the time and place of exile.

And through this, one “takes” the Torah in Gan Eden and in the time to come (even though Gan Eden—and all the more so, the Redemption—are the opposite of exile).

And similarly regarding the general avodah during this time, that the ultimate completion of the era of the days of Moshiach and the resurrection of the dead, etc., depends on our actions and avodah throughout the duration of exile—

until the Redemption is brought about precisely through the avodah of revealing the “Alef” (Master) of the world in “goleh” (exile)—Golah becomes Geulah (Redemption).

התורה מורה ליהודי, ששעליו תמיד לעשות עבודתו כדבעי ובשלמות לפי מצבו בהנה

כולל - עשיית ההכנות המתאימות לענייני הקדשה ושעליו לעשות מחר ומחרתים ולאחר זמן

וכרגיל בהתעוררות אלו וכיצא בזה, לקבל החלטות טובות להוסיף בכל ענייני תורה ומצות, ובהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה

ונהוג להקדים ולהוסיף (לפני קבלת ההחלטות) – אם חס ושלום משיח יתעכב, כי אהכה לו" שייבא, (ביום זה ממש בפנזכר-לעיל

במילא מבחירים ששהחלטות טובות (הקשורות עם העבודה בזמן הגלות) הן אם חס ושלום משיח יתעכב.

ובאמת, גם לאחר ביאת המשיח, ישאר ויהיה המשך מהתורה והעבודה (וההחלטות הטובות) בזמן הגלות

כידוע הבאור במאמר- חכמינו"ל אשרי מי נשא, "לכאן ותלמודו בידו"

שהתקנה והפלי להגלויים והעבודה בגו-עזון ועל-דרך זה בהגאלה, הרי"זה על-ידי תלמודו בידו" בזמן הזה, שרבו קשור עם זמן ומקום הגלות

ועל-ידי-זה לוקחים" התורה בגו-עזון ולעתיד-לבוא (אף-על-פי שגו-עזון ועל-אחת-כמה וכמה גאלה הם). (ההפך מגלות)

ועל-דרך-זה בנוגע לכללות העבודה בזמן הזה, שמתקלית השלמות הזה של ימות המשיח ותחית המתים כו' תלוי במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות

עד שגאלה נעשית דוקא על-ידי העבודה דגלוי האלף דאלופו של עולם בגולה" (גלות), גאלה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

And regarding action—good resolutions in connection with these days: in accordance with the conclusion of the Haftorah of Shabbos Chazon, “Tzion shall be redeemed through justice and her captives through charity” (Yeshayah 1:27) — “justice” refers to Torah, and “charity” refers to the totality of all the mitzvos that are included in the mitzvah of tzedakah (Rambam, Hilchos Matnos Aniym 10:1) — they should increase during these days in Torah study and fulfillment of the mitzvos, and especially the mitzvah of tzedakah, beginning from this Shabbos day (in a permitted manner), and all the more so on Motzaei Shabbos and Sunday, and Motzaei Sunday, and the days that follow.

And in “justice” (Torah) itself — in continuation of the discussion in the previous farbrengens — here is again the opportunity to arouse anew, that if, Heaven forbid, Moshiach delays, they should continue, and with renewed vitality and strengthening (as it says, “each day let them be in your eyes as new” [Rashi on Devarim 6:6]), to conduct siyumim on tractates of Shas (“justice”) during the nine days, including this holy Shabbos day (and to connect the siyum on Shabbos with a meal), and afterward — also on Motzaei Shabbos and on Sunday the 10th of Av (in a permitted manner), and all the more so on Motzaei Sunday.

And since the days that follow — until the 15th of Av — are a continuation of the Ninth of Av, therefore, if (Heaven forbid) Moshiach delays in the coming days, it is suggested that they continue making siyumim also in the days that follow, until and including the 15th of Av, and to connect the siyum (“justice”) also with giving tzedakah. And in a fitting context — to also connect the siyum — “a yom tov for the sages” (Shabbos 118b) — with a meal and a farbrengen.

And this should be publicized wherever possible — both in places where this has already been practiced in the preceding days, so they will continue with added vitality and strength; and how much more so in places where the publicity has not yet reached — that it should reach there too, and they will also conduct siyumim, and increase in “justice” and “charity” in general.

ובנוגע לפעל – החלטות טובות בקשר עם ימים אלו: בהתאם להסיום דהפטורת שבת חזון "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה" – "משפט" קאי על תורה ו"צדקה" קאי על כללות כל המצוות הנכללות במצוות צדקה – יוסיפו בימים אלו בלמוד התורה וקיום המצוות, ובמיוחד – מצוות צדקה, החל ביום שבת זה (באופן המתיר), ועל-אחת-כמה וכמה, במוצאי שבת וביום ראשון ובמוצאי יום ראשון, ובימים שלאחריו זה.

וב"משפט" (תורה) עצמו – הרי בהמשך להמדבר בהתועדיות שלפני זה, כאן המקום עוד-הפעם לעורר מחדש, שאם חס ושלום משיח יתעכב, ימשיכו, ובחיות והתחזקות חדשה (כל יום יהיו בעניין חדשים), לערוך "סיומים" במסכתות הש"ס ("משפט") בתשעת הימים, כולל – ביום שבת קודש זה (ולקשר הסיום בשבת עם סעודה), ולאחר-כך – גם במוצאי שבת וביום ראשון עשירי באב (באופן המתיר), ועל-אחת-כמה וכמה במוצאי יום ראשון.

והיות שהימים שלאחריו זה – עד חמשה עשר באב – הם המשך לתשעה באב – הרי אם משיח יתעכב חס ושלום בימים הבאים – מציעים, שימשיכו בעריכת "סיומים" גם בימים שלאחריו זה, עד חמשה עשר באב, ועד בכלל. ולקשר הסיום ("במשפט") גם עם נתינה לצדקה. ובמקום המתאים – גם לקשר את הסיום – "יומא טבא לרבנן" – עם סעודה והתועדות.

ויש לפרסם זה בכל מקום האפשרי, הן במקומות שעבר קיימו זאת בימים שלפני זה – שידאגו להמשיך בזה, ובתוספת חיות וחזיון, ועל אחת כמה וכמה במקומות שאליהם הפרסום עדיין לא הגיע – שיגיע שם ויפעלו שם גם יעשו "סיומים", ויוסיפו ב"משפט" וב"צדקה" בכלל.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

(יא)

In connection with the fifteenth of Av — the upcoming Friday which is approaching us for good — it is appropriate that in every single place a great gathering be held, with great joy, to assemble Jews — men, women, and children — and to speak words of Torah. And how good it is to make a Siyum on a tractate, and to give a donation to tzedakah, and to accept good resolutions to increase in all matters of Torah and mitzvos and all good things.

And since the fifteenth of Av falls this year on Friday (when a question could arise concerning whether to hold a gathering), they should hold the gathering on Thursday night, and a great gathering with great joy, and this will remove all the doubts.

And with emphasis: a gathering out of joy and gladness of heart, in accordance with the teaching that “there were no days as good for the Jewish people as the fifteenth of Av,” up to the highest level of joy — like the joy of a wedding — which is connected with the joy and great festival of Tu B’Av (when “the daughters of Jerusalem — and some say: daughters of Israel — would go out and dance in the vineyards”).

And especially according to the Jewish custom that in these days (after Tisha B’Av), people increase in arranging shidduchim and weddings in Israel — particularly after the pause in these activities during the Three Weeks.

(יב)

And to add: that the fixing of the fifteenth of Av in this year on Friday hints to the completion of the service of the Jewish people (you are called “Adam” — who was created on the sixth day corresponding to) the sixth millennium, the eve and preparation for the day which is entirely Shabbos and rest for eternal life,

until — in a manner of free gift (a revelation that is not according to measure), like how it is accomplished through “And I entreated Hashem.”

בְּקֶשֶׁר עִם חֲמִשָּׁה עָשָׂר בָּאָב יוֹם הַשְּׁשִׁי הַבֹּאֲעֵלִינוּ לְטוֹבָה – כִּדְאִי שִׁיעָשׂוּ בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם הַתְּנוּעָדוֹת גְּדוּלָה בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָה, לְקַבֵּץ יְהוּדִים, אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְטַף, וּלְדַבֵּר דְּבָרֵי תוֹרָה, וּמָה טוֹב – לַעֲשׂוֹת סִיּוּם מַסָּכָה, וְלִתֵּת נְתִינָה לְצִדְקָה, וּלְקַבֵּל הַחֲלָטוֹת טוֹבוֹת. לְהוֹסִיף בְּכָל עֲנִינֵי תוֹרָה וּמִצְוֹת וּבְכָל עֲנִינֵי טוֹבִים.

וְהִיּוֹת שִׂמְחָה עָשָׂר בָּאָב חַל בְּשָׁנָה זוֹ בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי (שָׂאֲזוּ יְכוּלָה לְהַתְנוּעָר שִׂמְחָה בְּנוֹגַע לַעֲשׂוֹת הַתְּנוּעָדוֹת), שִׁיעָשׂוּ הַהַתְנוּעָדוֹת בְּלֵיל אֹר לְשִׁשִּׁי, וְהַתְנוּעָדוֹת גְּדוּלָה בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָה, וְהַרְיָזָה יוֹרִיד אֶת כָּל הַשְּׂאֵלוֹת.

וּבַהֲדָגָשׁ – הַתְּנוּעָדוֹת מִתּוֹךְ שִׂמְחָה וְטוֹב לֵב, בְּהַתְאָם לְכָד שִׂשְׁלָא הָיוּ יָמִים טוֹבִים לְיִשְׂרָאֵל בְּחִמְשָׁה עָשָׂר בָּאָב, וְעַד בְּשִׂמְחָה הַכִּי גְּדוּלָה, בְּדִגְמַת שִׂמְחַת נִשְׂוֵאִין, שְׂבִיזָה קְשׁוּרָה הַשִּׂמְחָה וְהַיּוֹם טוֹב הַגְּדוֹל דִּט"ו בָּאָב (שְׂבִיזָה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם (וַיִּשְׁגּוּרְסִים: בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל) יוֹצְאוֹת כּו' וְחֹלוֹת (בְּכַרְמִים כּו').

וּבִפְרָט עַל פִּי מִנְהַג יִשְׂרָאֵל שְׂבִיזָה אֱלוֹ (לְאַחֲרֵי תִשְׁעָה בָּאָב), מְרַבִּים בְּשִׂדּוּכִין וְחֻתְנוֹת בְּיִשְׂרָאֵל (וּבִפְרָט שָׁנָה בָּא לְאַחֲרֵי הַהֶפְסֵק בְּזָה בְּשִׁלּוּשֵׁת הַשְּׁבִיעוֹת).

וְלְהוֹסִיף, שֶׁהַקְבִּיעוֹת דְּחִמְשָׁה עָשָׂר בָּאָב בְּשָׁנָה זוֹ בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי מְרַמְזֶת עַל סִיּוּם עֲבוּדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל (אֲתָם קְרוּיִים אָדָם, שֶׁנִּבְרָא בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי בְּנִגּוּד) אֶלֶף הַשְּׁשִׁי

עָרַב וְהִכְנִה לְהַיּוֹם שֶׁכָּלוּ שְׁבַת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים, עַד בָּאֲפֹן שֶׁל מִתְנַת חֲנָם" (גְּלוֹי שְׁלֵא בְעֶרְךָ), עַל־דֶּרֶךְ כִּפִּי שָׁנָה נִפְעַל עַל־יְדֵי וְאַתְחַנּוּ אֶל ה'"

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

And especially as we stand in the sixth millennium itself, after midday of the millennium, after the year 5500, and after the various ketzim (predicted endpoints) that have already passed – in the years 5608 and 5666, until the declaration of our generation's Nasi: “Immediately to teshuvah, immediately to redemption” (in the years 5701 and 5703) –

that in these years there was added more and more in the revelation of the inner dimension of Torah. And in the continuation of the years, it increased further and further – until the spreading of the wellsprings outward to all ends of the earth, even to a remote corner of the world,

and not only did the *results* of the spreading of the wellsprings outward reach there, but also the wellsprings of the inner dimension of Torah *themselves*.

ובכפרט בעמדתנו באֵלף הששי עצמו, לאַחרי חצות האֵלף, לאַחרי שְׁנַת ה'ת"ק, ולאַחרי הקצים השונים שֶׁכָּבַר חֲלָפוֹ, בְּשָׁנַת תר"ח וּשְׁנַת תרס"ו, עַד – הַהִכָּרָזָה שֶׁל נָשִׂיא דוֹרְנוּ לְאַחֶרֶת לְתִשְׁבּוּבָה לְאַחֶרֶת (לְגֵאָלָה (בְּשָׁנוֹת תש"א תש"ג

שֶׁבְּשָׁנִים אֵלּוּ נִתְּסַף יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּגִלּוּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה. וּבְהִמְשָׁךְ הַשָּׁנִים נִתְּסַף בְּזָה עוֹד וְעוֹד, עַד – הַפָּצַת הַמַּעֲיָנוֹת חוּצָה בְּכָל קוֹצָרֵי תֵּבֵל, אֲפִלּוּ בְּפִנָּה נִדְחַת בְּעוֹלָם

וְלֹא רַק שֶׁהִגִּיעוּ לְשֵׁם הַתּוֹצְאוֹת דֶּה־פָּצַת הַמַּעֲיָנוֹת חוּצָה, אֲלָא גַם הַמַּעֲיָנוֹת דְּפְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה בְּעֶצְמָם

(יג)

And may it be the will, that even before the fifteenth of Av, and even before the days that precede it, and even immediately, literally right away — the redemption will already come, and then we will celebrate the greatest joy, a joy beyond all measure and limitation — the joy over the coming of the true and complete Redemption through our righteous Moshiach,

and they will bring a korban todah (thanksgiving offering) for the departure from the general prison of exile (all the more so, from the fact that when an individual is obligated to bring a korban todah for his own personal release from prison), “They shall give thanks to Hashem for His kindness and His wonders to the children of man” (as is said before Mincha on Friday, before Shabbos), the thanksgiving over all four situations — all of which are connected to exile, as explained in the discourses on the Redemption of my honored father-in-law the Rebbe [and one may say that in this itself began the immediate Redemption].

וְיִהְיֶה רָצוֹן, שֶׁעוֹד קֹדֶם חֲמִשָּׁה עָשָׂר בָּאָב, וְעוֹד לִפְנֵי הַיָּמִים שֶׁלִּפְנֵינוּ, וְעַד תִּכְף וּמִיד מִמֶּשׁ - תִּבּוֹא כָּבֶד הַגָּאָלָה, וְאִזֵּי נִחַג אֶת הַשְׁמִיחָה הַכִּי גְדוֹלָה, שְׁמִיחָה שֶׁלֹּמְעָלָה מִכָּל מִדִּידָה וְהַגְבָּלָה – הַשְׁמִיחָה עַל זֶה שֶׁבָּאָה הַגָּאָלָה הָאֱמֵתִית וְהַשְׁלָמָה עַל־יְדֵי מִשִּׁיחַ צִדְקָנוּ

וְיָבִיאוּ עַל־זֶה קֶרְבֵּן תּוֹדָה עַל הַיִּצִּיאָה מִבֵּית הָאֲסוּרִים" הַכִּלְלִי דֶּה־גְּלוּת (בְּמִכְלֵל־שִׁכּוֹן מְזָה שְׂיָחִיד מִחֵיב בְּקֶרְבֵּן תּוֹדָה עַל־זֶה שֶׁהוּא – יָחִיד - יוֹצֵא מִבֵּית הָאֲסוּרִים הַפְּרָטִי שְׁלֹו), יוֹדוּ לֵה' חֲסִדוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לִבְנֵי אָדָם" (כְּפִי שְׂאוּמְרִים לִפְנֵי מִנְחָה בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי, בְּעֶרֶב שַׁבָּת), הַהוֹדָאָה עַל כָּל אַרְבַּעַת הָעֲנִינִים שֶׁפִּלַּם קְשׁוּרִים עִם גְּלוּת – כְּמִבְאָר בְּדְרוּשֵׁי הַגָּאָלָה דְּכְבוֹד־קִדְשָׁת מוֹרֵי וְחַמֵּי אֲדָמוֹ"ר [וְיִשְׁלֹוֹמֶר]. "שֶׁבְּזֶה הַתַּחִּיל הַלְאֶחֶר לְגֵאָלָה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

And the joy will be continued into the days that follow this, until we celebrate the great festival of the fifteenth of Av — and before that, the great Yom Tov of the tenth of Av that will be transformed into joy, etc., and the days that follow it — with a great joy beyond all measure and limitation, in accordance with the instruction of our Sages of blessed memory, that “there were no festivals for Israel like the fifteenth of Av,” greater than the joy of the festivals of joy of the three pilgrimage festivals (even though then they offer peace offerings and joy is mandated by the Torah), and even greater than the joy of “until he does not know” of Purim and the joy and rejoicing of Simchas Torah in previous years.

And in this spirit, they will continue then to celebrate all the farbrengens and joys — and on the contrary, with a joy above all measure and limitation (since it is specifically then that “our mouth will be filled with laughter”), including the fulfillment of joy of marriage — as we say: “Speedily, Hashem our G-d, may there be heard in the cities of Judah and the courtyards of Jerusalem the sound of joy and the sound of gladness, the sound of groom and the sound of bride,”

until the greatest joy — over the wedding of the Congregation of Israel and the Holy One, blessed be He, in the true and complete Redemption.

And as stated — immediately, literally right now, on this very day. For it has already been said many times, that all the matters have already been completed, and the Beis HaMikdash stands ready — above. And similarly regarding all matters — everything is already prepared for the feast,” all the matters are prepared like a sealed box, and they have given the box and its key to every single Jew,

the only thing they are waiting for is — that a Jew will cry out one more cry, with one more request and demand and another reminder: “Until when?!”...

וממשיכים את השמחה בימים שלאחריו זה, עד שחוגגים את היום טוב גדול דחמשה עשר - ולפני זה היום טוב גדול דעשרי באב שיהפך לשמחה כו' והימים שלאחריו זה - בשמחה גדולה שלמעלה מכל מדידה והגבלה, בהתאם להוראת חכמינו ז"ל שלא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב", גדולה יותר מהשמחה דמועדים לשמחה" בשלש רגלים (אף על פי שאז מקריבים השלמי שמחה מן התורה), וגדולה יותר אפילו מהשמחה דעד דלא ידע" דפורים והשמחה ושמחת תורה בשנים שעברו.

ועל־דבר־זה נמשיכו אז לחגג את כל ההתועדויות והשמחות, ואדרבה - בשמחה למעלה ממדידה והגבלה (פיון שדוקא אז ימלא שחוק פינו"), כולל גם השלמות בשמחת נשואין - כמו־שואמרים מהרה ה' אלקינו ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה

עד להשמחה הכי גדולה - על הנשואין דכנסת ישראל והקדוש־ברוך־הוא, בגאולה האמתית והשלמה.

וכאמור תקף ומיד ממש, ביום זה ממש. שכן, כמדבר כמה וכמה פעמים, שסימו כפר את כל הענינים, ובית־המקדש עומד ומוכן - למעלה, ועל־דבר־זה בנוגע לכל הענינים - כפר הכל מוכן לסעודה", ישנם כל הענינים מוכנים כבתבה סגורה ונתנו את התבה והמפתח שלה לכל־אחד ואחד מישראל,

הדבר היחידי שעליו מחכים הוא - שיהידי יצא עוד צעקה, עם עוד בקשה ותביעה ועוד הנכרה: עד מתי?!"...

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

And through this it is effected that our righteous Moshiach now enters this very synagogue and takes all the Jewish people here — as part of all of Israel — to our Holy Land, to Jerusalem the holy city, to the Holy Mountain, to the Third Beis HaMikdash, and already on this Shabbos Chazon — we merit “may our eyes behold Your return to Zion in mercy,” and further — and this is the main thing — literally immediately!

ועל ידי זה הוא פועל שמשיח צדקנו נכנס עכשו
לבית הכנסת זה, ולוקח את כל בני ישראל כאן
בתוך כלל ישראל לארצנו הקדושה, לירושלים עיר
הקדש, להר הקדש, לבית המקדש השלישי, ועוד
בשבת חזון זה — זוכים ליתחזקה עינינו בשוכד
לציון ברחמים, ועוד והוא העקר - תקף ומיד ממש

[NOTE Summary

The discourse begins by questioning how Tisha B'Av—a day associated with destruction—can be referred to as **Shabbos Chazon**, “the Shabbos of Vision.” Citing the famous teaching of Reb Levi Yitzchak of Berditchev, the Rebbe explains that on this day, every Jew is shown a vision of the **Third Beis HaMikdash**. This vision empowers the Jew to long for Geulah and align his behavior accordingly. However, the Rebbe adds a striking nuance: the word “**Chazon**” implies not just a distant image but something **seen with the physical eye**, in real terms. Thus, the Geulah is not just an idea—it is tangibly present, waiting for us.

He emphasizes that the **core belief of a Jew** is that **Moshiach is coming now**, immediately—not later. This is not just a wish but a **certainty** that must permeate one's thoughts, speech, and action. Yet even if a person fully believes in this truth, they must not become complacent. The Rebbe warns against settling for faith alone; instead, one must cry out in demand: “**Ad Masai?! “Until when must this exile continue?”**

He explains that this cry is not one of despair, but of **empowered urgency**. It's the final catalyst for redemption. Furthermore, when the Jewish people make good resolutions in connection with Tisha B'Av—resolutions in Torah, prayer, and acts of kindness—this immediately **brings about the actual redemption**. In our generation, he says, everything has been done. The Beis HaMikdash is already built spiritually. All the components are ready like a sealed treasure box with the key in the hands of every Jew. What remains? For each of us to open it.

The sicha concludes with a powerful prayer and blessing: **May the redemption come immediately**, even before the 15th of Av, and then we will celebrate not only that festival but also the transformed day of **Tisha B'Av** itself—now revealed as the day of the greatest joy. It will become the ultimate wedding celebration between **Hashem and the Jewish people**, and our mouths will be filled with laughter and our eyes will behold the return to Zion in mercy.

Practical Takeaway

Don't wait for the Geulah. Live as if it's already here.

Speak about it, think about it, expect it. Make positive resolutions in Torah and mitzvos that reflect this faith. But above all, **don't be silent**—cry out: “Ad Masai?!” That cry, that demand,

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

that final push of urgency is what brings Moshiach from potential to actuality. Everything is ready. The treasure chest is full. The key is in your hands.

Chassidic Story

One Shabbos in the early 1980s, the Rebbe was visibly emotional during the farbrengen. A small child was brought to the Rebbe for a blessing. As the child approached, the Rebbe leaned forward and asked him in Yiddish: **"What are you doing to bring Moshiach?"** The crowd went silent. The child stared at the Rebbe, unsure what to answer. The Rebbe smiled warmly and said, "Even a little Jew can bring Moshiach by doing something small—saying a pasuk, giving tzedakah, helping another Yid." The child nodded and stepped down, now glowing. The Rebbe then turned back to the crowd and said, "This is the question every Jew must ask himself—not just 'When will Moshiach come?' but 'What am I doing to bring him?'"

(Sourced from *"A Tzaddik and His Generation"* by Rabbi Sholom Ber Lipskar, Vol. 2)

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This discourse invites us into one of the deepest therapeutic paradigms: the power of vision—not just as metaphor, but as lived inner reality. The Rebbe explains that on Tisha B'Av itself, the day of the Beis HaMikdash's destruction, we are shown a vision of the Third Temple. Spiritually, this means that **hope and future wholeness are not projected fantasies—they are already seeded into our present pain.**

This is a profound message for anyone navigating trauma, grief, or a sense of dislocation. The Rebbe doesn't ask us to deny our pain. Rather, he shows us how **even within exile, the redemption is already beginning to shine.** When the destruction occurred, it wasn't the end—it was the beginning of rebuilding. This is what psychologists might call *post-traumatic growth*—the idea that from within the very ashes of loss, a greater and more enduring self is born. But the Rebbe adds something radical: **that growth is not just possible—it's already happening.** The vision is already present. It's not a future you have to wait for. It's a future you are already standing in.

When the Rebbe insists that Moshiach must come now, he is teaching us about **radical internal permission.** Most of us are conditioned to delay our healing, to postpone joy, to accept a "not yet" mentality. But this sicha is an emotional reset. It empowers the listener to say: *No. I don't have to wait anymore. The future I long for already exists. I am allowed to open to it now.*

There's also a therapeutic brilliance in the Rebbe's command to **cry out "Ad Masai?!"** Not as a victim—but as someone who knows their worth. The Rebbe doesn't see this cry as hopeless. He sees it as the healthy protest of a soul that knows exile is not its truth. It's the protest that propels

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Devarim

transformation. In therapeutic language, this is **integration through empowered grief**—the sacred refusal to accept brokenness as permanent.

The Rebbe connects this with the 15th of Av—traditionally a time of matchmaking and joy. He teaches that **the deepest relationship is not born in perfection, but in the vulnerability that emerges after pain**. That is when Hashem's love becomes unconditional—a *matnas chinam*, a gift not earned but freely given. This reflects modern trauma theory: **healing is not transactional; it is relational**. We do not heal because we prove ourselves. We heal because we are seen, loved, and held.

Finally, the Rebbe's emphasis on **concrete action**—learning more Torah, doing acts of kindness, living with joy—is not about religious checklisting. It's about creating a **psychological container** that can hold the intense light of redemption. Vision alone can overwhelm. But when vision is anchored in daily acts of goodness, it becomes transformation. Each mitzvah becomes a neural imprint of Geulah—a training in wholeness.

Story

In 1943, Rabbi Yisrael Jacobson was tasked with organizing a farbrengen for the Rebbe Rayatz (the Rebbe's father-in-law) in New York, during a dark time of WWII. He worked day and night under enormous pressure. At the last moment, the venue canceled. Crushed, he went to the Frierdiker Rebbe and broke down. The Rebbe listened and then said: "Reb Yisrael, never forget—when a Yid cries with truth, even before he finishes crying, the answer is already being created." That very night, another location opened miraculously, and the event inspired hundreds.

This story reflects the Rebbe's own teaching in 5751: **When a Jew cries out "Ad Masai" from the core, that very cry becomes the birth of the answer.**

(Sourced from: *The Heroic Struggle*, Kehot Publication Society; archival recollections from Rabbi Jacobson's family) **END NOTE]**